

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1ObdoV/8/2015
Identifikačné číslo spisu:	1006201239
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Veselá Zemaníková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1006201239.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: JUDr. J. U., advokát, Q., proti odporcovi: JUDr. Tomáš Vaňo, so sídlom Námestie SNP 23, Bratislava, správca konkurznej podstaty úpadcu WOOD - Šľachtiteľská stanica Radošina, spol. s r. o. v konkurze, so sídlom Piešťanská 2, Radošina, IČO: 34 135 537, o určenie pravosti pohľadávky, na dovolanie navrhovateľa proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1 Obo 35/2014-593 zo dňa 20. januára 2015, jednomyseľne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa o d m i e t a .
Odporcovi náhradu trov v dovolacom konaní nepriznáva.

Odôvodnenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 1 Obo 35/2014-593 zo dňa 20. januára 2015 rozhodol tak, že uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Cbi/64/2006-571, zo dňa 26. mája 2014, potvrdil.

V dôvodoch uznesenia uviedol, že Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 8Cbi/64/2006-571 zo dňa 26. mája 2014 rozhodol tak, že zamietol návrh na prerušenie konania, v ktorom sa navrhovateľ domáha určenia, že jeho pohľadávka voči odporcovi vo výške 196 280,48 eur, je oprávnená a nie je sporná čo dôvodu a výšky .

Konštatoval, že návrhu navrhovateľa zo dňa 24. 04. 2014, ktorým žiadal prerušiť konanie do skončenia právoplatného skončenia konania, vedeného na Okresnom súde Bratislava I. pod sp. zn. 33Cb/51/2014 o určenie platného právneho úkonu - uznanie dlhu z 13. septembra 2005, krajský súd s poukazom na ustanovenie § 109 ods. 2 písmeno c/ O. s. p. nevyhovел a ho zamietol.

Uviedol, že proti tomuto uzneseniu navrhovateľ podal odvolanie, v ktorom navrhol napadnuté uznesenie zrušiť z dôvodu, že konajúcemu súdu viackrát navrhol vyriešiť prejudiciálnu otázku ohľadne platnosti uznania dlhu, o ktorej konajúca sudkyňa JUDr. Ľudmila Krišková odmietla rozhodovať ,navrhovateľ podal návrh na určenie platnosti právneho úkonu - písomného uznania dlhu z 13. septembra 2005.

Keďže podľa navrhovateľa od zodpovedania tejto otázky závisí ďalší postup a rozhodovanie krajského súdu v tomto konaní, navrhovateľ žiadal konanie podľa § 109 ods. 1 písmeno b/ O. s. p. prerušiť.

O odvolaní navrhovateľa, ktorým žiadal zrušiť rozhodnutie krajského súdu, ktorým jeho návrh na prerušenie konania zamietol, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol uznesením 1 Obo 35/2014-594 zo dňa 20. januára 2015 tak, že napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Cbi/64/2006-571 zo dňa 26. mája 2014 potvrdil.

V odôvodnení potvrdzujúceho uznesenia citoval ustanovenia § 109 ods. 1 písmeno b/ O. s. p., § 109 ods. 2 písmeno c/ O. s. p. a zistil, že incidenčný spor na krajskom súde prebieha už 9 rokov. Odvolací súd vyslovil, že súhlasí s názorom odvolateľa, že krajský súd si bude musieť vyriešiť predbežné otázky, ktoré majú relevanciu pre rozhodnutie sporu určenie pravosti pohľadávky, ktorú skutočnosť už konštatoval aj krajský súd v odôvodnení uznesenia s tým, že zároveň uviedol, že o prejudiciálnej otázke nebude rozhodovať medzitýmnym rozsudkom. Odvolací súd k uvedenému uviedol, že pokiaľ je potrebné vyriešiť predbežnú (prejudiciálnu) otázku súd sa s jej posúdením zaoberá v odôvodnení rozhodnutia vo veci, avšak nerozhoduje o nej výrokom rozsudku ako medzitýmnym, a ani čiastočným. Odvolací súd konštatoval, že o postupe súdu v konaní, vrátane vykonávania dokazovania, ako aj spôsobe rozhodovania vo veci rozhoduje súd, ktorý vec prejednáva a rozhoduje o nej ako súd prvého stupňa. Podľa odvolacieho súdu, či súd prvého stupňa postupoval v konaní a aj rozhodol v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, je odvolací súd oprávnený preskúmať a posudzovať až v odvolacom konaní pri prejednaní odvolania podaného niektorým z účastníkov konania voči rozhodnutiu vo veci. Odvolací súd vyslovil názor, že podanie návrhu navrhovateľa zo dňa 24. apríla 2014 o určenie platnosti uznania (vedené na Okresnom súde Topoľčany v konaní, v ktorom bola navrhovateľovi zaslaná iba výzva na zaplatenie súdneho poplatku) nebráni v predmetnom incidenčnom spore, aby vo veci ďalej konal, vykonával dokazovanie a v prípade potreby si prejudiciálne vyriešil aj tie predbežné otázky, ktoré majú relevanciu pre rozhodnutie tohto incidenčného sporu, pretože rozhodnutie v predmetnom konaní (incidenčnom spore) nezávisí od otázky, ktorú by si súd nemohol prejudiciálne vyriešiť. Odvolací súd z dôvodu, že navrhovateľ v zmysle ustanovenia § 109 ods. 1 písmeno b/ alebo ods. 2 písmeno c/ O. s. p. nepredložil relevantný dôvod na prerušenie konania, napadnuté uznesenie krajského súdu ako vecne správne podľa § 218 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Proti tomuto uzneseniu s vyznačenou právoplatnosťou 06. 02. 2015, podal dovolanie navrhovateľ podaním doručeným súdu 09. 03. 2015 a navrhol napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť na nové konanie.

Prípustnosť dovolania označil ustanovením § 237 písmeno f/ O. s. p. z dôvodu nedostatku dôvodov, nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, čo spôsobuje závažné procesné pochybenia súdu, spočívajúce v odňatí možnosti konať pred súdom.

V dovolaní podrobne popísal skutkový stav a opätovne uviedol, že bez vyriešenia tejto otázky súd nemôže pokračovať v prejednávaní veci, keďže zodpovedaniu tejto otázky závisí odpoveď na základnú otázku, kto z účastníkov konania nesie dôkazné bremeno k predmetu sporu s tým, že pravidlá spravodlivého súdneho procesu vyžadujú, aby otázka dôkazného bremena k predmetu sporu nebola medzi účastníkmi sporná. Opätovne namietal, že krajský súd sa tri roky odmietal v incidenčnom konaní zaoberať otázkou platnosti uznania dlhu dôvodiac, že táto otázka nie je predmetom súdneho konania. Do pozornosti dal, že krajský súd si svoju povinnosť vyriešiť ako prejudiciálnu otázku platnosť predmetného písomného uznania dlhu uvedomil až po ôsmich rokoch trvajúceho súdneho konania, a aj to až po tom, keď ho o to navrhovateľ takmer tri roky opakovane bezúspešne žiadal a následne podal samostatný návrh na začatie konania o určení platnosti písomného uznania dlhu.

S názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, uvedenom v potvrdzujúcom rozhodnutí vyslovil nesúhlas z dôvodu, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko je v zjavnom rozpore s princípom rovnosti účastníkov konania garantovaným v článku 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a v § 18 Občianskeho súdneho poriadku Zastáva názor, že bez vyriešenia tejto otázky súd nemôže

pokračovať v prejednávaní veci a nemôže sa s touto otázkou vysporiadať až v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej. Podľa dovolateľa pravidlá spravodlivého súdneho procesu vyžadujú, aby otázka dôkazného bremena k predmetu sporu nebola medzi účastníkmi sporná v akejkolvek fáze súdneho konania, nakoľko zodpovedanie tejto základnej otázky až v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej nastoľuje mimoriadny stav právnej neistoty účastníkov súdneho konania. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na skutočnosť, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozhodnutia vôbec nevysporiadal s uvedenou argumentáciou navrhovateľa, z ktorého dôvodu ide o nezákonné rozhodnutie.

Rovnopis dovolania bol zaslaný na vedomie odporcovi, na ktorý odporca nereagoval.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10a ods. 2 O. s. p.) prejednal dovolanie podľa ustanovenia § 242 O. s. p., ako podané v zákonnej lehote v súlade s ustanovením § 240 O. s. p. a spĺňajúce náležitosti dovolania dané ustanovením § 241 O. s. p. Ide o dovolanie voči potvrdzujúcemu uzneseniu, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací potvrdil prvostupňové rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, ktorým návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol.

Prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 239 O. s. p. daná nie je, nakoľko ide o potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu, a nejde ani o jeden dôvod prípustnosti dovolania zakotvený v bodoch ods. 1 b/ a odsek 2 bodoch a/ až c/ O. s. p.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písmeno f/ O. s. p.).

Z dovolania navrhovateľa je zrejmé, že prípustnosť dovolania označil ustanovením § 237 písmeno f/ O. s. p. z dôvodu, že možnosť konať pred súdom mu bola odňatá nedostatkom dôvodov nezrozumiteľnosťou dôvodov napadnutého rozhodnutia a nesprávnym právnym názorom odvolacieho súdu spočívajúceho v tom, že prejudiciálnu otázku môže súd vyriešiť iba v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

Základnou otázkou pre posúdenie prípustnosti dovolania je, či dovolateľom tvrdené nedostatočné odôvodnenie v rozhodnutí odvolacieho súdu zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písmeno f/ O. s. p.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým účastníkovi konania súd odňal možnosť realizovať tie procesné práva, ktoré mu Občiansky súd poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práva a právom chránených záujmov. Skutočnosť, že súd v uznesení o návrhu na prerušenie konania nevykonal také dôkazy, na ktorých dovolateľ trval, nie je takým postupom, ktorý možno hodnotiť ako odňatie možnosti konať pred súdom. Rozhodnutie vyjadruje nezávislé postavenie súdu pri hodnotení dôkazov, ktoré vykonal, vrátane nezávislého rozhodovania o tom, ktoré dôkazy vykoná. O takýto prípad by išlo však vtedy, ak by súd svojím procesným postupom odňal účastníkovi možnosť navrhnúť vykonanie dôkazov, čo v tomto prípade preukázané nebolo.

Podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade nedošlo pri rozhodovaní odvolacím súdom k takýmto procesným vadám, ktoré by mali za následok vyslovenie, že účastníkovi konania možnosť konať pred súdom bola odobratá tak, ako to predpokladá ustanovenie § 237 písmeno f/ O. s. p.

Dovolací súd k veci uvádza, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba na tie, ktoré majú podľa konajúceho súdu rozhodujúci význam pre odvolanie pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré preskúmava v odvolacom konaní (sp. zn. II ÚS 78/ 95). Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi na vykonanie dokazovania a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena, aby každý účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva účastníka

konania, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov (sp. zn. III ÚS 339/ 08, sp. zn. II ÚS 197/07). V tejto súvislosti poukazuje aj na to, že ani článok 6 ods.1 Dohovoru nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, pričom odvolací súd sa pri rozhodovaní môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia súdu nižšieho stupňa. Pokiaľ sa odvolací súd po preskúmaní veci napadnutého rozhodnutia stotožní s názorom vysloveným prvostupňovým rozhodnutím bez toho, aby vytkol obsah odôvodnenia rozsudku, nemožno ani túto skutočnosť považovať za vadu, ktorá by napĺňala predpoklady zákonom stanoveného dovolacieho dôvodu len preto, že účastník konania s rozhodnutím nesúhlasí.

Zároveň dovolací súd uvádza, že Ústava Slovenskej republiky neupravuje dôsledky jednotlivých procesných nesprávností, ku ktorým v praxi dochádza v súdnych konaniach, ani nestanovuje predpoklady ich možnej nápravy v opravnom konaní. Úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje Občiansky súdny poriadok, ako aj predpoklady a podmienky, za ktorých možno v dovolacom konaní procesné nesprávnosti konania súdov nižších stupňov naprávať. Procesné vady taxatívne vymedzuje ustanovenie § 237 O. s. p., ktoré zakladajú prípustnosť dovolania. Občiansky súdny poriadok považuje okrem procesným väd vymenovaných v § 237 O. s. p., aj iné vady, ktoré mali za následok neprávne rozhodnutie vo veci, za relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písmeno b/, c/ O. s. p.), avšak vady tejto povahy prípustnosť dovolania nezakladajú. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladá „inú vadu konania,, podľa § 241 ods. 2 O. s. p., avšak nie vadu procesnú podľa § 237 O. s. p., ak dovolanie nie je prípustné.

V preskúmvanej veci dovolací súd oprel svoje dovolanie, ktoré inak prípustné nie je, o ustanovenie § 237 písmeno f/ O. s. p. Dovolací súd prijal názor, že procesné vady konania, ktoré by mali za následok splnenie predpokladov dovolania podľa ustanovenia § 237 písmeno f/ O. s. p. neboli zistené.

Dovolací súd je navyše presvedčený, že tvrdená dovolateľom nezrozumiteľnosť napadnutého uznesenia je iba účelový dôvod na podanie dovolania, nakoľko napadnuté uznesenie je odôvodnené dostatočne a zrozumiteľne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10a ods. 2 O. s. p.), na základe uvedených dôvodov podľa § 243b ods. 5 v spojení s ustanovením § 218 ods. 1 písmeno c/ O. s. p. dovolanie odmietol.

O trovách dovolacieho konania rozhodol tak, úspešnému odporcovi trovy v dovolacom konaní nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy v dovolacom konaní nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.